

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **K. K.**, státní příslušnost Ruská federace
pobytem Zřízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty

proti

žalovanému: **Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, IČO 72050250
odbor cizinecké policie
sídlem Purkyňova 1907/2, 568 14 Svitavy

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2026, č. j. KRPE-70836-108/ČJ-2025-170022,

takto:

- I. Věci vedené pod sp. zn. 61 A 4/2026 a 61 a 5/2026 se spojují ke společnému projednání. Dále budou vedeny obě věci pod sp. zn. 61 A 5/2026.
- II. Návrh žalobce na ustanovení zástupce se zamítá.
- III. Žaloba se zamítá.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím, které je specifikováno v záhlaví tohoto rozsudku, rozhodl opakovaně podle § 124b odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), v návaznosti na § 125 odst. 2 písm. c) a § 125 odst. 3 téhož zákona o **prodloužení doby zajištění žalobce za účelem vycestování**, která byla stanovena podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dne 1. 10. 2025 rozhodnutím žalovaného č.j. KRPE-70836-53/ČJ-2025-170022 a prodloužena dne 6. 11. 2025 rozhodnutím žalovaného č. j. KRPE -70836-2025-170022, a následně dne 22. 1. 2026 rozhodnutím žalovaného č. j KRPE-70836-94/ČJ-2025-170022, přičemž dobu zajištění podle § 124b odst. 4 v návaznosti na § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí **prodloužil o 60 dnů, tj. do 27. 5. 2026 včetně**.
2. Vzhledem k tomu, že prodloužení zajištění žalobce překračuje základní dobu zajištění 180 dnů stanovenou v § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, předložil žalovaný z moci úřední věc nadepsanému krajskému soudu k posouzení zákonnosti zajištění cizince v souladu s čl. 15 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a s odkazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-150/24 (Aroja proti Finsku). Žalovaný uvedl, že žalobce je zajištěn ode dne 29. 7. 2025 v souladu s § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, za účelem realizace pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie.
3. Žalobce sám napadl žalované rozhodnutí včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. s. ř. s. a požádal o ustanovení právního zástupce z důvodu nedostatečných finančních prostředků a z důvodu neznalosti právních předpisů České republiky. Žalobce uplatnil žalobní body uvedené níže.
4. S ohledem na to, že žalobce sám napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, spojil soud obě řízení pod výrokem I. tohoto rozsudku ke společnému projednání za použití analogie ustanovení v § 39 odst. 1. s. ř. s.
5. Návrh žalobce na ustanovení právního zástupce vyhodnotil soud jako nikoli nezbytně potřebný k ochraně jeho práv ve smyslu § 35 odst. 10 s. ř. s., neboť žaloba obsahovala žalobní body a nebylo třeba odstraňovat vady podání, přičemž žalobce podal žalobu v poslední den lhůty, tedy bez faktické možnosti případného doplnění žalobních bodů právním zástupcem a dále z toho důvodu, že jádro žaloby spočívá v uplatnění skutečností, které nastaly až po vydání žalovaného rozhodnutí, tedy soud k nim v rámci přezkumu zákonnosti žalovaného rozhodnutí nemůže přihlížet bez ohledu na to, zda je žalobce zastoupen zástupcem, či nikoli. Soud proto uzavřel, že ustanovení zástupce není nezbytně třeba k ochraně jeho práv, tedy není splněna podmínka pro ustanovení zástupce žalobci zakotvená v § 35 odst. 10 s. ř. s. Z uvedeného důvodu a se zohledněním lhůty 7 pracovních dnů pro rozhodnutí ve věci samé ode dne předložení správního spisu Policií České republiky podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, když v době doručení žaloby měl soud spis již k dispozici, soud návrh žalobce zamítl pod výrokem II. tohoto rozsudku.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce přicestoval do České republiky v roce 2002 se svojí matkou. V roce 2009 mu byl zde udělen trvalý pobyt. V roce 2019 mu však byl zrušen, neboť žalobce páchal trestnou činnost. V roce 2020 žalobce ztratil kartu povolení k trvalému pobytu a v roce 2022 cestovní doklad, obě ztráty žalobce nahlásil, o náhradní cestovní doklad na Zastupitelském úřadu Ruské federace nepožádal. Na území České republiky žijí žalobcovi příbuzní. Žalobce se stýká s matkou, která zde má trvalý pobyt, jednou za půl roku, se

sestrou se nestýká, stýká se s nevlastním bratrem, a to asi jednou týdně. Žalobce má syna D. M., který je českým občanem. Na jeho výchově se nepodílí, má soudem stanovenou povinnost platit výživné. Po vydání rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žil žalobce jako bezdomovec, následně při výslechu dne 29. 7. 2025 uvedl, že žije u přítelkyně R. P.

7. Ve věci žalobce byla vydána správními orgány a soudy České republiky tato rozhodnutí:

- Dne 1. 9. 2023 vydalo Ministerstvo vnitra ČR rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce na území České republiky č. j. OAM-241-19/ZR-2023 (právní moc dne 18. 9. 2023) a žalobci byla k vycestování stanovena lhůta 30 dní. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce soudně nebránil.
- Dne 24. 2. 2025 vydal žalovaný rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce č. j. KRPE-64021-43/ČJ-2024-170022-SV na dobu dvou let, které nabylo právní moci dne 7. 3. 2025.
- Dne 28. 7. 2025 byl žalobce kontrolován Policií ČR, přičemž pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu, bez víza a bez platného oprávnění k pobytu a je veden v evidenci nežádoucích osob od 7. 3. 2025, dle záznamu v schengenském informačním systému SIS II se na něj vztahuje rozhodnutí o navrácení s lhůtou pro dobrovolné vycestování do 6. 4. 2025. Dle informačních systémů byl žalobce odsouzen za přečin a zločin.
- Dne 29. 7. 2025 bylo vydáno rozhodnutí o zajištění cizince podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem vycestování, neboť žalobce i po skončení lhůty k dobrovolnému vycestování setrval na území České republiky. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal žalobu.
- Zajištění bylo ukončeno podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na základě příkazu k dodání do výkonu trestu odnětí svobody vydaného Okresním soudem v Chrudimi č. j. 2 T 80/2021 ze dne 22. 8. 2025.
- Dne 30. 9. 2025 byl žalobce propuštěn z Vazební věznice Brno. Téhož dne byl opět zajištěn a dne 1. 10. 2025 bylo vydáno rozhodnutí o jeho zajištění č. j. KRPE-70836-53/ČJ-2024-170022. Dle odůvodnění rozhodnutí by byl zmařen účel správního vyhoštění, pokud by nebyl žalobce zajištěn. Žalobce nemá žádné zdravotní potíže, na území České republiky má sice příbuzné, avšak nevytvořil si „*vlastní bytové, sociální a rodinné zázemí*.“ Pokud jde o syna, na jeho výchově se nijak nepodílí, na výživném dluží desetitisíce Kč. Žalobce neoznačil žádnou osobu, která by mu mohla poskytnout finanční záruku. Žalovaný se rovněž zabýval tím, zda s ohledem na § 179 zákona o pobytu cizinců je možný návrat žalobce do Ruské federace a dospěl k závěru, že ve věci žalobce jeho návratu do země původu nic nebrání.
- Následně byla lhůta zajištění prodloužena o 80 dní rozhodnutím žalovaného č. j. KRPE-70836-79/ČJ-2025-170022 ze dne 6. 11. 2025 a následně prodloužena o 60 dní rozhodnutím žalovaného č. j. KRPE-70836-94/ČJ-2025-170022 ze dne 22. 1. 2026. Žalovaný zdůvodňoval prodloužení doby zajištění náročností přípravy na vyhoštění žalobce. Tři posledně uvedená rozhodnutí žalovaného ve věci zajištění žalobce byla přezkoumána nadepsaným krajským soudem rozhodujícím ve správním řízení, přičemž žaloby byly zamítnuty (řízení vedená pod sp. zn. 61 A 10/2025, 52 A 74/225, 52 A 14/2026).

- **Žalovaným rozhodnutím** ze dne 27. 3. 2026, č. j. KRPE-70836-108/ČJ-2025-170022, byla doba zajištění **opětovně prodloužena o 60 dní**. Podle odůvodnění žalovaného rozhodnutí je potřeba prodloužení doby zajištění dána důvody, které již byly uvedeny v předchozích rozhodnutích a které trvají a dále proto, že úkony spojené s vycestováním žalobce trvají z důvodu nacházejících se na třetí straně. Konkrétně jde o to, že žalovaný činí úkony směřující k vydání náhradního cestovního dokladu žalobce, který je nutný k jeho vycestování z území České republiky a ostatních členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace zpět do země původu žalobce nebo do jakékoli jiné země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme na své území. Žalovaný tvrdí, že doložil veškeré náležitosti vyžadované Zastupitelským úřadem Ruské federace, přičemž věc vyřizuje přímo Ředitelství služby cizinecké policie, které dne 10. 10. 2025 postoupilo žádost k ověřování totožnosti, adresovanou Hlavní správě pro otázky migrace Ministerstva vnitra Ruské federace, Ministerstvu zahraničních věcí České republiky. Dle vyjádření ruské strany by měl s žalobcem proběhnout konzulární pohovor a výsledek by měl být zaslán české straně ve lhůtě stanovené prováděcím protokolem mezi vládou Ruské federace a České republiky. Následně pak bylo ruskou stranou sděleno, že žalobce nefiguruje v jejich evidencích a s ohledem na snížení počtu pracovníků konzulárního úseku není možné provést konzulární pohovor a že tedy odmítají žádost o readmisi. Dále žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že žádost o readmisi byla zamítnuta ryze z důvodů administrativních, přičemž dne 16. 2. 2026 zaslalo Ředitelství služby cizinecké policie novou žádost o vydání náhradního cestovního dokladu žalobce. V době vydání žalovaného rozhodnutí probíhala s ruskou stranou komunikace o uskutečnění konzulárního pohovoru, neboť tím ruská strana podmiňuje ověření totožnosti žalobce. Dle žalovaného je v době 60 dnů reálný předpoklad pro ověření totožnosti žalobce, vyhotovení cestovního dokladu Ruskou federací a pro zajištění přepravy na hraniční přechod. Žalovaný trvá na tom, že nutnost prodloužení doby zajištění je způsobena čistě zpožděním a prodlevami na straně Zastupitelského úřadu Ruské federace. Žalovaný se věnoval posouzení možnosti uložit zvláštní opatření, avšak dospěl k závěru, že pro žádné z nich nebyly na straně žalobce splněny zákonné předpoklady, stejně tak dospěl k závěru, že nejsou dány důvody, které by znemožňovaly návrat žalobce do země jeho původu.

Žaloba a vyjádření žalovaného

8. Žalobce považuje žalované rozhodnutí za zmatečné vzhledem k nedostatečnému individuálnímu posouzení jeho věci.
9. Žalobce tvrdí, že nepřiměřenost délky zajištění, a to s ohledem na:
 - i) délku doby zajištění,
 - ii) dostupnost možných alternativ
 - iii) tvrzení, že je osobou bez státní příslušnosti, když dne 9. 4. 2026, tedy po vydání žalovaného rozhodnutí, podal žádost o přiznání statutu osoby bez státní příslušnosti, neboť Ruská federace v minulosti odmítla potvrdit ruské občanství žalobce, což dokládá čestným prohlášením matky doloženým k žalobě.
10. Pokud jde o délku řízení, pak žalobce tvrdí, že je zajištěn celkem 240 dní a že žalovaný neučinil dosud žádné aktivní kroky, které by alespoň naznačovaly možnost vycestování

žalobce v blízké době, a má za to, že prodlužování doby zajištění je v rozporu se zásadami správního řízení a v rozporu s lidskými právy.

11. Žalobce tvrdí, že žalovaný řádně nezhodnotil možnost jeho umístění do jiného alternativního zařízení a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 39/2015-28 ze dne 17. 6. 2015 - „*Pobytové středisko Havířov jako alternativa k detenci*“).
12. Dále žalobce tvrdí, že vycestování je prakticky i právně nerealizovatelné (odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 12/2009-61 ze dne 15. 4. 2009, usnesení téhož soudu č. j. 7 As 79/2010-150, ze dne 23. 11. 2011), žalobce je de-facto osobou bez státní příslušnosti.
13. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.
14. Žalovaný předložil svoje vyjádření spolu s předložením věci z moci úřední soudu za účelem soudního přezkumu zákonnosti zajištění, jak uvedeno shora. Žalovaný trval na zhodnocení skutkového a právního stavu věci, jak uvedl v posléze žalovaném rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že zpoždění je dáno z důvodů trvajících na straně třetí země, tedy Zastupitelského úřadu Ruské federace, přičemž zajištění žalobce nelze s ohledem na jeho osobní jednání nahradit mírnějším alternativním zvláštním opatřením za účelem vycestování. Zdůraznil dále, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy České republiky, nerespektoval rozhodnutí o vyhoštění a nereagoval na svoji povinnost vycestovat. K obsahu vyjádření žalovaného soud doplňuje, že rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námitky (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Ads 435/2019–34, bod 10; ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/202018–31bod 34; ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 As 303/20192019–49d 15; ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 74/2015 –2019–49ne 25. 11. 2015, č. j. 2 Afs 174/2015–45). Teprve a až v druhé řadě, je-li to pro vyjasnění stěžejních otázek nezbytné, reaguje soud i na vyjádření k žalobě (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020–41, bod 9).

Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), a to bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, je cizinec povinen: *pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.*
Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je*
 - a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

Podle ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců: *[p]olice je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit, nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*

Podle ust. § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců: *[p]olice v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy vycestování cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy vycestování cizince, je police oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem vycestování je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*

Podle věty první ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.*

Podle věty první ust. § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců: *[p]olice je oprávněna prodloužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 věty první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí police ke zpoždění ze strany třetích zemí.*

Podle věty první ust. § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *[d]oba zajištění nesmí překročit podle odstavce 2 písm. c) 365 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. O prodloužení doby trvání zajištění vydá police rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*

17. Vzhledem k tomu, že žalobce namítal zmatečnost rozhodnutí, zabýval se touto námitkou krajský soud přednostně, neboť případná zmatečnost způsobuje nepřezkoumatelnost, tedy napadené rozhodnutí by bylo bez dalšího vyloučeno z věcného přezkumu. Krajský soud po posouzení napadeného rozhodnutí však dospěl k závěru, že není zmatečné či z jiného důvodu nepřezkoumatelné, z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil (k tomu viz dále). Rozhodnutí je řádně odůvodněno a je dostatečně srozumitelné. V této souvislosti je také nutné zmínit, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak podrobně by mu mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016–24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017–35).

18. Zajištění představuje mimořádný institut cizineckého práva. Uložení zvláštních opatření má proto obecně přednost před zajištěním cizince. Zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců však zároveň musí být skutečně účinné a cizinec musí být schopen

splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření. Žalovaný v dané věci dostatečně vysvětlil, proč v případě žalobce nelze užít zvláštních opatření. Žalobce zde nemá žádné dlouhodobé a stabilní pobytové, sociální či ekonomické zázemí, zejména u něj není předpoklad, že by se hodlal skutečně zdržovat na případně nahlášeném místě pobytu. Žalobce teprve soudu, přičemž soud vychází ze skutkového a právního stavu v době vydání žalovaného rozhodnutí, předložil nájemní smlouvu k bytu ze dne 1. 11. 2025 a čestné prohlášení paní R. P. datované dne 7. 6. 2026 (není chyba v psaní rozsudku), podle kterého je paní R. P. partnerkou žalobce označovaného za „občana Ruské federace“, se kterým „žije 2 roky a ve společné domácnosti více než 1 rok.“ Žalobce předložil společnou fotografii s dcerou jmenovanou. Jmenovaná uvedla, že je připravena poskytnout i nadále žalobci ubytování na adrese dle nájemní smlouvy, kterou uzavřela jako nájemce. K tomu soud uvádí, že jednak datum čestného prohlášení ještě nenastalo, ale zejména, že jmenovaná tvrdí, že s žalobcem žije 2 roky a je s ním ve společné domácnosti více než rok, což se s ohledem na dobu zajištění od 29. 7. 2025 (následně pobyt ve vazební věznici a opět zajištění) jeví jako nepravděpodobné nebo přinejmenším neaktuální. Nadto soud opakuje, že přezkoumává žalované rozhodnutí dle skutkového a právního stavu v době jeho vydání.

19. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, body 35-43, nebo ze dne 8. 3. 2017, č. j. 10 Azs 26/2017), ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince nelze přistoupit, pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit. Ve věci žalobce je s ohledem na shora uvedené zjevné, že nelze rozumně vyhodnotit použití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců jako efektivní.
20. Tedy krajský soud shrnuje, že po zhodnocení osobních, majetkových a rodinných poměrů žalobce a s ohledem na to, že žalobci bylo správní vyhoštění uděleno opakovaně poté, co předchozí vyhoštění nerespektoval, žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když neuložil žádné ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a rozhodl o prodloužení zajištění žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 41), přičemž krajský soud připomíná, že finanční záruka v průběhu správního řízení nebyla ani nabídnuta. Soud přitom nemá pochybnosti o tom, že žalovaný z důvodu reálné nemožnosti použít zvláštní opatření na základě podkladů obsažených ve správním spise, musel přistoupit k prodloužení zajištění žalobce, neboť ten svým postojem prokázal nerespektování rozhodnutí o vyhoštění z České republiky. Je třeba přitom připomenout, že žalobce se v minulosti dopouštěl trestné činnosti, čímž prokázal neúctu k právnímu řádu České republiky.
21. Dále žalobce předložil prohlášení jeho matky ze dne 7. 4. 2026 o tom, kdy rodina přišla na území České republiky a o tom, že vzdálené příbuzné mají na Ukrajině, nikoliv na území Ruské federace. Dále uvedla, že jejím dětem, tedy i žalobci bylo opakovaně odmítnuto vystavit pas Ruské federace z důvodu nemožnosti ověřit jejich občanství.
22. Dále žalobce předložil soudu kopii žádosti o určení statutu osoby bez státní příslušnosti podle § 170 zákona o pobytu cizinců ze dne 9. 4. 2026 adresovanou odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky.
23. Pokud jde o prodloužení doby zajištění o dalších 60 dní podle § 124b odst. 4 v návaznosti na § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, pak dle soudu je uvedená doba prodloužení jednoznačně odůvodněna průtahy na straně Zastupitelského úřadu Ruské federace. Není přitom pravdou, jak tvrdí žalobce, že žalovaný nekonal konkrétní kroky za

účelem zajištění vycestování žalobce, a naopak žalovaný v žalovaném rozhodnutí jednoznačně uvedl, jaké kroky provedl a z jakých důvodů dosud k realizaci vyhoštění žalobce nedošlo, stejně tak uvedl plánované kroky (uvedeno shora) podporující reálný předpoklad realizace vycestování žalobce.

24. Krajský soud tedy shrnuje, že shora uvedené rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění bylo vydáno v souladu se zákonem a respektovalo individuální okolnosti případu žalobce. Dle krajského soudu nelze v žalovaném rozhodnutí spatřovat porušení čl. 8 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje osobní svobodu jednotlivce, neboť zákonné podmínky prodloužení doby zajištění byly splněny. Z týchž důvodů nedošlo k porušení čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zaručuje právo na osobní svobodu a bezpečnost. Krajský soud proto vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. Pro úplnost krajský soud dodává, že s ohledem na rozhodnutí ve věci samé nerozhodoval samostatně o zákonnosti zajištění na základě předložení věci z moci úřední samotným žalovaným.
26. Dále pro úplnost krajský soud dodává, že žádost žalobce o určení statutu osoby bez státní příslušnosti je okolností významnou z pohledu zákonnosti dalšího trvání zajištění žalobce. Podle § 49a odst. 3 zákona o pobytu cizinců totiž platí, že *po podání žádosti ministerstvo cizince poučí o jeho právech a povinnostech a vydá mu průkaz žadatele o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti, který jej po dobu jeho platnosti opravňuje k setrvání na území pouze za účelem řízení o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti; to neplatí, byla-li podána druhá nebo jakákoli další žádost o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti. Ministerstvo o vydání průkazu informuje policii*. Tedy soud upozorňuje žalovaného na to, že případné vydání průkazu je důvodem zakládajícím oprávněné setrvání na území za daným účelem. Jak již uvedeno shora, v daném soudním řízení nemohl k podání žádosti žalobce přihlížet, neboť tato okolnost, nikoli ještě vydání průkazu, nastala až po vydání žalovaného rozhodnutí (§75 odst. 1 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v ust. § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalované jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, čj. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, čj. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22. dubna 2026

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně